

Sygn. akt: I C 956/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka-Midziak
Protokolant:	protokolant Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2016 r. w G.

sprawy z powództwa **Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w P., Z. C., B. C., B. W.**

przeciwko **T. K., A. Ś. (1), H. K., A. Ś. (2)**

o zapłatę

- zasądza solidarnie od pozwanych A. Ś. (2) i A. Ś. (1) solidarnie na rzecz powodów kwotę 1829,53 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od dnia 23 maja 2016r. do dnia zapłaty.
- umarza postępowanie co do pozwanych A. Ś. (2) i A. Ś. (1) w pozostałym zakresie.
- oddala powództwo co do pozwanych T. K. i H. K. co do kwoty 1829,53 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od dnia 23 maja 2016r. do dnia zapłaty.
- umarza postępowanie co do pozwanych T. K. i H. K. w pozostałym zakresie.
- zasądza solidarnie od pozwanych A. Ś. (3) i A. Ś. (1) solidarnie na rzecz powodów kwotę 700 zł (siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 956/15

UZASADNIENIE

Powodowie Arcybiskupie Seminarium D. w P., B. C., B. W. i Z. C. wnieśli pozew przeciwko T. K., H. K., A. Ś. (2) i A. Ś. (1) domagając się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 5.772,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, iż są współwłaścicielami nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), natomiast pozwani zajmowali w budynku położonym na tej nieruchomości lokal mieszkalny nr (...). Z tytułu najmu pozwani byli zobowiązani uiszczać czynsz wraz z opłatami niezależnymi od właściciela z góry do dnia 10 – tego każdego miesiąca. W związku z zaleganiem przez pozwanych z uiszczaniem opłat, zarządca nieruchomości po wezwaniu pozwanych do zapłaty, wypowiedział im umowę najmu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2012r. W dniu 7 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy w Gdyni wydał wyrok nakazujący pozwanym opróżnienie, opuszczenie i wydanie lokalu

powodom. Od dnia 1 stycznia 2013r. powodowie naliczają pozwanym odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu w wysokości odpowiadającej dotychczas naliczanemu czynszowi wraz z opłatami niezależnymi od właściciela. W niniejszej sprawie powodowie domagają się od pozwanych zapłaty za okres od stycznia 2013r. do listopada 2013r. w wysokości 5.772,40 zł, podnosząc, że pozostałe należności do grudnia 2014r. włącznie zostały przez pozwanych uregulowane w całości.

(pozew k. 2-4)

W dniu 9 czerwca 2015r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 644/15 Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i uwzględnił powództwo w całości.

(nakaz zapłaty k. 72)

Pozwani T. K. i H. K. złożyli sprzeciw od wyżej opisanego nakazu, zaskarżając go w całości i wniesli o oddalenie powództwa.

Zdaniem pozwanych zestawienie wpłat dołączone do pozwu nie jest zgodne ze stanem faktycznym, gdyż od dnia 5 stycznia 2012r. oboje pozwani nie zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu, lecz mieszkali w G. przy ul. PCK 2/15. Pozwani są jedynie zameldowani w przedmiotowym lokalu, a w spornym okresie zamieszkiwali tam A. Ś. (1) i A. Ś. (2) z dziećmi. Nadto, pozwani wyjaśnili, że opłaty za sporny lokal regularnie opłacał A. Ś. (1). W tej sprawie zapadł już wcześniej wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygnaturze I 1 C 1121/13.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 78-81)

Pozwani A. Ś. (1) i A. Ś. (2) również wniesli sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i także wniesli o oddalenie powództwa.

Pozwani zwrócili uwagę, że wcześniej zapadł wyrok w sprawie o sygnaturze I 1 C 1121/13, który jasno określa, że pozwani mieszkają w spornym lokalu od dnia 5 stycznia 2012r. i w związku z tym odpowiedzialności za wcześniejsze zadłużenie ponosić nie mogą. Zadłużenie – zdaniem pozwanych – powstało w latach 2008-2011, natomiast od stycznia 2012r. opłaty są regularnie opłacane. Dodatkowo pozwani wskazali, że ich wpłaty za miesiące marzec, czerwiec i sierpień 2013r. zostały bezprawnie wliczone w poczet nie ich długu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 86-89)

Pismem z dnia 9 marca 2016r. powodowie cofnęli pozew co do kwoty 3.148,80 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

(pismo powodów z dnia 9 marca 2016r. k. 216-218)

Wobec uiszczenia przez A. i A. Ś. (2) kwoty 1.000 zł w toku procesu, pismem z dnia 13 czerwca 2016r. powodowie cofnęli pozew co do kwoty 794,07 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

(pismo powodów z dnia 13 czerwca 2016r. k. 253)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie Arcybiskupie Seminarium D. w P., B. C., B. W. i Z. C. są współwłaścicielami nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o odpis z księgi wieczystej k. 14-15)

Pozwani T. K., H. K., A. Ś. (2) i A. Ś. (1) zajmowali lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku przy ul. (...) w G. na podstawie umowy najmu. Pismem z dnia 23 listopada 2012r. powodowie wypowiedzieli pozwanym umowę najmu ze

skutkiem na dzień 31 grudnia 2012r. na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego z uwagi na zaległości w opłatach.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wypowiedzenie umowy najmu k. 44)

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze I C 370/13 Sąd Rejonowy w Gdyni nakazał m.in. pozwanym T. K., H. K., A. Ś. (2) i A. Ś. (1), aby opuścili, opróżnili i wydali powodowi wyżej wskazany lokal mieszkalny nr (...). Jednocześnie Sąd orzekł, że pozwanym przysługuje prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał względem nich wykonanie eksmisji do czasu złożenia przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 7 sierpnia 2013r. k. 45)

Pismem z dnia 8 stycznia 2015r. powodowie wezwali pozwanych do zapłaty zadłużenia z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w wysokości 5.772,24 zł za okres od lutego do listopada 2013r. w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie zostało pozwany doręczone w dniu 28 stycznia 2015r.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 54-56)

Pozwani T. K. i H. K. wyprowadzili się ze spornego lokalu w styczniu 2012r. i są jedynie zameldowani w tym mieszkaniu. Od stycznia 2012r. w lokalu mieszkają wyłącznie pozwani A. Ś. (1) i A. Ś. (2) wraz z dziećmi.

(dowód: przesłuchanie pozwanej H. K. płyta CD k. 208, przesłuchanie pozwanego A. Ś. (1) płyta CD k. 208, przesłuchanie pozwanej A. Ś. (2) płyta CD k. 208, zeznania świadka E. S. płyta CD k. 208)

W okresie objętym żądaniem pozwu pozwani A. Ś. (1) i A. Ś. (2) uścili na rzecz powodów następujące kwoty:

- 700 zł w dniu 16 stycznia 2013r. tytułem zapłaty za mieszkanie za miesiąc styczeń 2013r.,
- 600 zł w dniu 22 lutego 2013r. tytułem zapłaty za mieszkanie za miesiąc luty 2013r.,
- 900 zł w dniu 12 marca 2013r. tytułem opłaty za czynsz i media,
- 1.000 zł w dniu 14 kwietnia 2013r. tytułem zapłaty za czynsz za miesiąc kwiecień 2013r.,
- 1.000 zł w dniu 16 maja 2013r. tytułem zapłaty za opłaty mieszkaniowe za miesiąc maj 2013r.,
- 1.248,64 zł w dniu 14 czerwca 2013r. tytułem zapłaty za opłaty mieszkaniowe,
- 1.000 zł w dniu 22 lipca 2013r. tytułem zapłaty za czynsz i opłaty miesięczne,
- 1.000 zł w dniu 1 września 2013r. tytułem zapłaty za opłaty miesięczne tzw. odszkodowanie za miesiąc sierpień 2013r.,
- 593,26 zł w dniu 5 października 2013r. tytułem rozliczenia opłat mieszkaniowych (odszkodowanie) za miesiąc wrzesień 2013r.,
- 1.100 zł w dniu 29 października 2013r. tytułem rozliczenia opłat mieszkaniowych (odszkodowanie),
- 1.100 zł w dniu 28 listopada 2013r. tytułem rozliczenia opłat mieszkaniowych (odszkodowanie) za miesiąc listopad 2013r.,
- 1.189 zł w dniu 2 stycznia 2014r. tytułem rozliczenia opłat mieszkaniowych (odszkodowanie) za miesiąc grudzień 2013r.

(dowód: potwierdzenia przelewu k. 193-203, przesłuchanie pozwanego A. Ś. (1) płyta CD k. 208)

W dniu 23 maja 2016r. pozwani A. Ś. (1) i A. Ś. (2) uiszcili na rzecz powodów kwotę 1.000 zł tytułem spłaty części zadłużenia dochodzonego w niniejszej sprawie.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o potwierdzenie przelewu k. 236)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, dowodu z zeznań świadka E. S. oraz dowodu z przesłuchania stron tj.: powodów B. C., B. W., Z. C. oraz pozwanych H. K., A. Ś. (1) i A. Ś. (2).

W ocenie Sądu orzekającego brak było jakichkolwiek podstaw do odmowy dokumentom dołączonym do akt sprawy wiarygodności i mocy dowodowej, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod nimi nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania zeznań świadka oraz stron. Zeznania te należało ocenić jako szczerze i logiczne. Przede wszystkim Sąd dał wiarę pozwany, że w okresie, którego dotyczy żądanie pozwu, w lokalu nr (...) zamieszkiwali wyłącznie pozwani A. Ś. (1) i A. Ś. (2). Zeznania pozwanych w tym zakresie korelują z zeznaniami świadka E. S., która wskazała, że w spornym okresie widywała jedynie pozwanych Ś.. Zeznania pozwanego A. Ś. (1) co do wpłat dokonywanych na rzecz powodów znajdują natomiast potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów. Podkreślić należy, iż istotnego znaczenia nie miały zeznania powodów, którzy nie mieli wiedzy kto zamieszkiwał w spornym lokalu nr (...) w okresie objętym żądaniem pozwu, kto uiszczał opłaty ani też jakie należności zostały uiszczone przez pozwanych w tym okresie.

W niniejszej sprawie powodowie domagali się początkowo zapłaty kwoty 5.772,40 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G. za okres od stycznia do listopada 2013r. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U.2014.150). Zgodnie z powyższymi przepisami osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż bezsporne w niniejszej sprawie było, iż w wyżej wskazanym okresie żadnemu z pozwanych nie przysługiwał tytuł prawny do lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...). Umowa najmu została bowiem skutecznie rozwiązana z upływem okresu wypowiedzenia tj. z dniem 31 grudnia 2012r. Nadto, wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 370/13 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł o eksmisji pozwanych z przedmiotowego lokalu, przyznając im prawo do lokalu socjalnego i wstrzymując wykonanie eksmisji do czasu złożenia im przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Wobec zarzutów podniesionych przez pozwanych w sprzeciwach od nakazu zapłaty sporne były w zasadzie tylko dwie kwestie tj. kto zamieszkiwał w spornym lokalu w okresie objętym żądaniem pozwu, a także kto i w jakiej wysokości uiszczał odszkodowanie za bezumowne korzystanie z tego lokalu w tym czasie. Zdaniem pozwanych powodowie bezpodstawnie przyjęli, że w lokalu zamieszkiwały wszystkie z osób pozwanych w niniejszej sprawie, a w konsekwencji powodowie nieprawidłowo rozliczyli dokonane w spornym okresie wpłaty i nieprawidłowo określili wysokość rzeczywistego zadłużenia pozwanych.

Jeśli chodzi o pierwszą kwestię to z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że od stycznia 2012r. w lokalu nr (...) zamieszkiwali jedynie A. Ś. (1) i A. Ś. (2) wraz z dziećmi. Sąd dał wiarę zeznaniom H. K., że wraz z pozwany T. K. wyprowadziła się z tego lokalu w styczniu 2012r. i od tego czasu zamieszkuje i wynajmuje

mieszkanie przy ul PCK 2/15 w G.. Zeznania pozwanej korelują z zeznaniami pozostałych pozwanych, jak również z zeznaniami świadka. Szczególnie istotne w tym względzie są zeznania świadka, która na podstawie umowy zawartej z administratorem nieruchomości zajmuje się pracami porządkowymi w budynku przy ul. (...), a więc ma codzienny i bezpośredni kontakt z mieszkańcami. E. S. zeznała, że w spornym okresie widywała jedynie A. Ś. (1) i A. Ś. (2). W ocenie Sądu istotnego znaczenia dla ustalenia kręgu osób zamieszkujących w lokalu nie ma oświadczenie pochodzące od T. K. z 2015r. Zważyć bowiem należy, iż pozwany w tym czasie był zameldowany w spornym lokalu, stąd treść jego oświadczenia. Nadto, nie ulega wątpliwości, że H. i T. K. odwiedzali córkę, zięcia w przedmiotowym lokalu czy też pomagali w opiece nad wnukami, to tłumaczy dlaczego podpis H. K. widnieje na zwrotnym potwierdzeniu odbioru wezwania do zapłaty. Zgodnie z przywołanym przepisem art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego przesłanką roszczenia odszkodowawczego jest „zajmowanie lokalu” przez byłego lokatora. W doktrynie jednoznacznie wskazuje się, że odszkodowanie należy uiszczać od momentu utraty tytułu prawnego do lokalu albo zajęcia lokalu mimo braku do tego tytułu prawnego aż do dnia opróżnienia lokalu (por. K. Zdun – Załęska, Ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Komentarz, LexisNexis 2014). Nie ma tu zatem znaczenia kwestia zameldowana, lecz relewantne jest tylko faktyczne korzystanie z lokalu. Bez wątplenia powyższa przesłanka „zajmowania lokalu” nie została spełniona wobec pozwanych T. K. i H. K., którzy dobrowolnie opuścili lokal powodów i opróżnili go ze swoich rzeczy. W związku z tym roszczenie w stosunku do pozwanych T. K. i H. K. należało uznać za bezzasadne.

Jak wskazano powyżej wysokość odszkodowania określonego w art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego odpowiada wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie zajmujące lokal bez tytułu prawnego byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł. Zatem wysokość odszkodowania kształtuje się na takim samym poziomie jak dotychczasowe należności obciążające najemcę. Sama wysokość odszkodowania za poszczególne okresy nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Kwestią sporną było natomiast rozliczenie wpłat dokonanych przez pozwanych. Pozwani A. Ś. (1) i A. Ś. (2) wywodzili bowiem, iż powodowie nieprawidłowo rozliczyli dokonane przez nich wpłaty, zaliczając część wpłat na poczet długu T. K. i H. K.. Pozwani wskazali, iż dokonując wpłat precyzyjnie wskazywali, który dług chcą zaspokoić i tylko w przypadku wpłat dokonanych w miesiącach marcu, czerwcu i lipcu 2013r. nie wskazali na co mają być zaliczone uiszczone środki. Na potwierdzenie powyższego pozwani przedłożyli dowody przelewów za sporny okres. Strona powodowa uznała zarzuty pozwanych za uzasadnione i w konsekwencji cofnęła pozew co do kwoty 3.148,80 zł, podnosząc, że nie miała wiedzy, iż wpłaty dokonane w marcu, czerwcu i lipcu 2013r., a także nadpłata za miesiąc grudzień 2013r. zostały dokonane przez A. Ś. (1). Powodowie dokonali korekty rozliczenia i sumę wpłat za wyżej wymienione miesiące – zgodnie z art. 451 § 3 k.c. – zaliczyli na poczet najdawniej wymagalnych długów pozwanych A. Ś. (1) i A. Ś. (2). Nadto, należy wskazać, że już w toku niniejszego postępowania pozwani dokonali wpłaty w wysokości 1.000 zł tytułem spłaty części zadłużenia dochodzonego w niniejszej sprawie. Powyższa wpłata została – zgodnie z treścią pisma powodów z dnia 13 czerwca 2016r. – zaliczona przez powodów w pierwszej kolejności na poczet odsetek naliczanych od kwoty 2.623,60 zł za okres od dnia 12 maja 2015r. do dnia 22 maja 2016r., zaś w pozostałej części na poczet należności głównej. W rezultacie powodowie cofnęli pozew co do kwoty 794,07 zł. Zatem, po uwzględnieniu cofnięcia pozwu – zadłużenie pozwanych wynosi 1.829,53 zł. Kwota ta odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanych z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w spornym okresie.

Mając powyższe na uwadze – na mocy art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego – należało zasądzić od pozwanych A. Ś. (2) i A. Ś. (1) solidarnie na rzecz powodów jedynie kwotę 1.823,53 zł. Od tej kwoty – na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. – Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 23 maja 2016r. do dnia zapłaty, zgodnie z ostatecznym żądaniem pozwu. Na mocy tych samych przepisów stosowanych a contrario Sąd oddalił natomiast powództwo w powyższym zakresie wobec pozwanych T. K. i H. K., albowiem w okresie objętym żądaniem pozwu nie zajmowali oni spornego lokalu i nie posiadają legitymacji biernej w niniejszej sprawie.

Z uwagi na fakt, iż pismem z dnia 9 marca 2016r. powodowie cofnęli pozew co do kwoty 3.148,80 zł, zaś pismem z dnia 13 czerwca 2016r. także co do kwoty 794,07 zł na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. Sąd

umorzył postępowanie w powyższym zakresie, o czym orzekł w punktach 2 i 4 sentencji wyroku. Z uwagi na fakt, iż w obu wypadkach cofnięcie pozwu nastąpiło z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia, skuteczność cofnięcia nie wymagała zgody pozwanych. Nadto, oceniając czynność procesową powodów w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. Sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490). Na orzeczenie o kosztach procesu wpływ miało cofnięcie pozwu. Jak wskazuje się bowiem w judykaturze w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykáže, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484). Zważyć należy, iż cofnięcie pozwu co do kwoty 3.148,80 zł wynikało z uwzględnienia przez powodów argumentacji pozwanych dotyczącej nieprawidłowego rozliczenia wpłat. Skoro zatem powyższa kwota została uiszczona przez pozwanych przed wytoczeniem niniejszego procesu to powodowie niewątpliwie ulegli w tej części. Natomiast cofnięcie pozwu co do kwoty 794,07 zł było skutkiem zaspokojenia roszczenia przez pozwanych już w toku niniejszego postępowania. Zważywszy, że przed wniesieniem pozwu pozwani byli wzywani do zapłaty to uznać należało, że dali powód do wytoczenia powództwa i w konsekwencji przegrali w zakresie 794,07 zł. Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności należało uznać, że powodowie wygrali niniejsze postępowanie w 45 % i w takim stosunku należy im się od pozwanych A. Ś. (1) i A. Ś. (2) zwrot kosztów procesu. Na poniesione przez stronę powodową koszty w łącznej wysokości 1.557 zł składają się: opłata sądowa od pozwu (289 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.200 zł), opłaty skarbowe od pełnomocnictw (68 zł). Uwzględniając stosunek w jakim powodowie wygrali niniejszą sprawę należy im się od pozwanych zwrot kwoty 700 zł.